

Augsburg, 5. Juni 1578

An Gregor Bersman

Druck: Bersman, Poemata, Leipzig 1591, S. 350-352; Bersman, Poemata, Leipzig 1592, S. 350-352.

DOCTISSIMO ET HV-
 MANISSIMO VIRO M. GREGORIO
 Bersmano, vtriusque linguae et Philosophiae
 doctori, Domino et amico suo S.

Nequaquam ignotus, sed abundè ex elegantissimis tuis versibus notus, quos Camerarius noster superioribus annis ad me misit, Bersmane doctissime, scripturus fuisti: in cuius viri summi locum te successisse, virum et ingenio et industria et eruditione multiplici et aetate florentem, tam tibi quām literariae reipublicae ex animo gratulor: eoqū magis, quod tuae orationes, pergratum mihi munus, te in eo sedulò elaboraturam esse declarant: vt barbaries et verborum et morum, magno impetu Germaniam nostram inuadens, ac potius plerisque in locis iam oppressam tenens, profligetur. Quod studium tuum, Deum opt[imum] max[imum] fortunaturum et spero et opto. Eadem equidem et ipse voluntate sum: sed conditione et facultate dispari. Viuo enim, et doceo iam alterum et vigesimum annum in vrbe, quaestui potius et voluptati dedita, quām literarum amante, maiore conatu quam successu. Auditores habeo paucos: eosqū magna ex parte stupidos et ignauos, mendicos, atque etiam arrogantes: quo nihil turpius, mihiū molestius esse potest. Sed tamen inter spinas interdum rosa vna atque altera nascitur, quo in numero, exiguo certè quidem, est etiam Dauid Haeschelius, quem tuae humanitati probari gaudeo, meoqū etiam nomine commendatiorem tibi esse cupio. Quod verò libellorum, quos idem secum Lipsiam attulit, curam suscepisti: rem fecisti mihi gratissimam. Qualecunque enim sunt; adolescentulorum tamen studijs nonnihil commodaturos existimo. Quod si secus esset: malim eos opprimi, quām imprimi. Quod si verò tibi non indigni editione videbuntur: vt typographum exquiras, qui eos suo sumtu et periculo, quām emendatissimè imprimat: quiqū vel affini meo D. Schenckio, vel mihi aliquot exempla, quae amicis donemus, mittat, etiam atque etiam te rogo. Nihil sanè hactenus in te officij conferre potui: tu verò de me praeclarè poteris: et Vvolfium tibi perpetuò deuincire. Illud paenè praeterieram: si quid vel mutandum vel addendum censueris: in eo te Aristarchum agere valdè cupio. Ingenium meum et aetate et afflcta valetudine vehementer debilitatum, facit, vt alieno iudicio multis in rebus quām meo ipsius stare malim. Vale, et per otium ne graueris velim paucis mihi rescribere. Nam, quin literae tuae iucundissimae futurae mihi sint, dubitare non debes. Nam et nouo amico auctum esse me laetabor: et aequiore animo feram desiderium D. Camerarij, praeceptoris olim et amici mei, etiam post mortem sanctè mihi colendi. Augustae Vindelicorum 5. Iunij 1578.

Hieron[ymus] Vvolfius
 tui amans.